

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πρώτο πενταμελές τμήμα)
της 17ης Σεπτεμβρίου 2007*

Στην υπόθεση Τ-240/04,

Γαλλική Δημοκρατία, εκπροσωπούμενη αρχικώς από τους F. Alabrune, G. de Bergues, C. Lemaire και E. Puisais, στη συνέχεια, από τους M. de Bergues και S. Gasri,

προσφεύγουσα,

υποστηριζόμενη από την

Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, εκπροσωπούμενη από τους C.-D. Quassowski και A. Tiemann,

και από το

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

Βασίλειο του Βελγίου, εκπροσωπούμενο αρχικώς από την D. Haven, στη συνέχεια, από τον M. Wimmer, και τέλος από την A. Hubert, επικουρούμενους από τον J.-F. De Bock, δικηγόρο,

παρεμβαίνοντες,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τη M. Πατακιά,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο της ακύρωση του κανονισμού (Ευρατόμ) 1352/2003 της Επιτροπής, της 23ης Ιουλίου 2003, για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΚ) 1209/2000 περί προσδιορισμού των διαδικασιών για την πραγματοποίηση των ανακοινώσεων που προβλέπονται στο άρθρο 41 της Συνθήκης για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Ατομικής Ενέργειας (ΕΕ L 192, σ. 15),

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(πρώτο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους J. D. Cooke, πρόεδρο, R. García-Valdecasas, I. Labucka, M. Prek και V. Ciucă, δικαστές,

γραμματέας: K. Rocheé, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζήτησής της της 16ης Μαΐου 2007,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Νομικό πλαίσιο

- 1 Το άρθρο 41 ΕΑ ορίζει τα εξής:

«Τα πρόσωπα και οι επιχειρήσεις που έχουν σχέση με τους βιομηχανικούς κλάδους που αναφέρονται στο παράρτημα ΙΙ της παρούσας συνθήκης υποχρεούνται να ανακοινώνουν στην Επιτροπή τα σχέδια επενδύσεων που αφορούν τις νέες εγκαταστάσεις καθώς και τις αντικαταστάσεις ή μετατροπές οι οποίες ανταποκρίνονται κατά τη φύση και σπουδαιότητα σε κριτήρια καθοριζόμενα από το Συμβούλιο, προτάσει της Επιτροπής.

Ο πίνακας των προαναφερθέντων βιομηχανικών κλάδων δύναται να τροποποιείται από το Συμβούλιο, με ειδική πλειοψηφία, προτάσει της Επιτροπής, η οποία ζητεί προηγουμένως τη γνώμη της Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής.»

2 Δυνάμει του άρθρου 42 ΕΑ:

«Τα σχέδια τα οποία αναφέρονται στο άρθρο 41 πρέπει να ανακοινώνονται στην Επιτροπή και, προς ενημέρωση, στο ενδιαφερόμενο κράτος μέλος, το αργότερο τρεις μήνες προ της συνάψεως των πρώτων συμβάσεων με τους προμηθευτές ή τρεις μήνες προς της ενάρξεως των εργασιών, εφόσον αυτές πραγματοποιούνται με ίδια μέσα της επιχειρήσεως.

Το Συμβούλιο, προτάσει της Επιτροπής, δύναται να τροποποιεί την προθεσμία αυτή.»

3 Το άρθρο 43 ΕΑ ορίζει τα εξής:

«Η Επιτροπή συζητεί με τα πρόσωπα ή τις επιχειρήσεις επί όλων των σημείων των σχεδίων επενδύσεων που συνδέονται με τους σκοπούς της παρούσας συνθήκης.

Η Επιτροπή ανακοινώνει την άποψή της στο ενδιαφερόμενο κράτος μέλος.»

4 Κατά το άρθρο 44 ΕΑ:

«Η Επιτροπή δύναται, με τη συναίνεση των ενδιαφερομένων κρατών μελών, προσώπων και επιχειρήσεων, να δημοσιεύει τα σχέδια επενδύσεων που της έχουν ανακοινωθεί.»

5 Δυνάμει του άρθρου 124 ΕΑ:

«Για τη διασφάλιση της αναπτύξεως της πυρηνικής ενεργείας εντός της Κοινότητας, η Επιτροπή:

- μεριμνά για την εφαρμογή της παρούσας συνθήκης καθώς και των διατάξεων που θεσπίζονται δυνάμει αυτής από τα όργανα·
- διατυπώνει συστάσεις ή γνώμες επί θεμάτων που ορίζονται από την παρούσα συνθήκη, εφόσον προβλέπεται ρητώς από αυτήν ή θεωρείται αναγκαίο από την Επιτροπή·
- έχει ιδία εξουσία λήψεως αποφάσεων και συμπράττει στη διαμόρφωση των πράξεων του Συμβουλίου και του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου κατά τις διατάξεις της παρούσας συνθήκης·
- ασκεί τις αρμοδιότητες που [της] αναθέτει το Συμβούλιο για την εκτέλεση των κανόνων που θεσπίζει.»

6 Δυνάμει του άρθρου 161 ΕΑ:

«Προς εκπλήρωση των καθηκόντων τους και σύμφωνα με την παρούσα συνθήκη, το Συμβούλιο και η Επιτροπή εκδίδουν κανονισμούς και οδηγίες, λαμβάνουν αποφάσεις και διατυπώνουν συστάσεις ή γνώμες.

Ο κανονισμός έχει γενική ισχύ. Είναι δεσμευτικός ως προς όλα τα μέρη του και ισχύει σε κάθε κράτος μέλος.

[...]»

7 Κατά το άρθρο 203 ΕΑ:

«Αν ενέργεια της Κοινότητας θεωρείται αναγκαία για την πραγματοποίηση ενός από τους στόχους της στο πλαίσιο της λειτουργίας της κοινής αγοράς και δεν προβλέπονται από την παρούσα συνθήκη οι προς τον σκοπό αυτόν απαιτούμενες εξουσίες, το Συμβούλιο, προτάσει της Επιτροπής και κατόπιν διαβουλεύσεως με το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, θεσπίζει ομοφώνως τις κατάλληλες διατάξεις.»

8 Ο κανονισμός (Ευρατόμ) 1352/2003 της Επιτροπής, της 23ης Ιουλίου 2003, για την τροποποίηση του κανονισμού 1209/2000 περί προσδιορισμού των διαδικασιών για την πραγματοποίηση των ανακοινώσεων που προβλέπονται στο άρθρο 41 της Συνθήκης για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Ατομικής Ενέργειας (ΕΕ L 192, σ. 15, στο εξής: προσβαλλόμενος κανονισμός), ορίζει με την αιτιολογική του σκέψη 1 ότι, για να αυξηθεί η διαφάνεια και η ασφάλεια δικαίου, είναι αναγκαίο να ενισχυθούν οι ισχύοντες κανόνες και να καταγραφούν οι πρακτικές που εφαρμόζει η Επιτροπή για τη διενέργεια των συζητήσεων και την εξέταση των σχεδίων επενδύσεων που σχετίζονται με τους στόχους της Συνθήκης ΕΚΑΕ. Αφορά, αφενός, τα άρθρα 41 ΕΑ και 44 ΕΑ και, αφετέρου, τον κανονισμό (Ευρατόμ) 2587/1999 του Συμβουλίου, της 2ας Δεκεμβρίου 1999, περί καθορισμού των σχεδίων επενδύσεων τα οποία πρέπει να ανακοινώνονται στην Επιτροπή σύμφωνα με το άρθρο 41 ΕΑ (ΕΕ L 315, σ. 1).

9 Το άρθρο 1, παράγραφος 3, του προσβαλλόμενου κανονισμού προσέθεσε στον κανονισμό (ΕΚ) 1209/2000 της Επιτροπής, της 8ης Ιουνίου 2000, περί προσδιορισμού

των διαδικασιών για την πραγματοποίηση των ανακοινώσεων που προβλέπονται στο άρθρο 41 της Συνθήκης για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Ατομικής Ενέργειας (ΕΕ L 138, σ. 12), μεταξύ άλλων, τα άρθρα 3α, 3β, 3γ, 3δ και 3ε, τα οποία ορίζουν τα εξής:

«Άρθρο 3α

1. Η Επιτροπή εξετάζει την ανακοίνωση μόλις την παραλάβει. Η Επιτροπή διατυπώνει τη γνώμη της με σύσταση.

2. Εφόσον η Επιτροπή, ύστερα από εξέταση, διαπιστώσει ότι τα σχέδια επενδύσεων που ανακοινώθηκαν δεν εγείρουν αμφιβολίες προς τους στόχους και τη συμμόρφωση προς τη Συνθήκη [ΕΚΑΕ], καταχωρίζει την εν λόγω διαπίστωση και εκφράζει τις απόψεις της με θετική σύσταση την οποία κοινοποιεί στα ενδιαφερόμενα πρόσωπα, επιχειρήσεις και κράτη μέλη.

3. Εφόσον η Επιτροπή, ύστερα από εξέταση, διαπιστώσει ότι εγείρονται αμφιβολίες ως προς τους στόχους και τη συμμόρφωση προς τη Συνθήκη [ΕΚΑΕ], κινεί διαδικασία λεπτομερούς εξέτασης προκειμένου να συζητήσει διεξοδικά όλες τις πτυχές του σχεδίου επένδυσης που αφορούν τους στόχους της Συνθήκης [ΕΚΑΕ].

4. Η σύσταση σύμφωνα με την παράγραφο 2 και η δρομολόγηση της διαδικασίας λεπτομερούς εξέτασης, η οποία αναφέρεται στην παράγραφο 3, πραγματοποιούνται εντός δύο μηνών. Η περίοδος αυτή αρχίζει την επομένη της παραλαβής της πλήρους ανακοίνωσης, σύμφωνα με τις διατάξεις του παρόντος κανονισμού και του κανονισμού [...] 2587/1999. Η ανακοίνωση θεωρείται πλήρης εφόσον, εντός δύο μηνών από την παραλαβή της ή από την παραλαβή οιασδήποτε αίτησης συμπληρωματικών πληροφοριών, η Επιτροπή δεν ζητήσει περαιτέρω πληροφορίες.

5. Εφόσον η Επιτροπή δεν διατυπώσει σύσταση σύμφωνα με την παράγραφο 2 ή δεν έχει ενεργήσει εντός της περιόδου που ορίζεται στην παράγραφο 4, το σχέδιο επένδυσης θεωρείται σύμφωνο προς τους στόχους και τις διατάξεις της Συνθήκης [ΕΚΑΕ].

Άρθρο 3β

1. Εφόσον η Επιτροπή κρίνει ότι οι πληροφορίες που παρέσχε το ενδιαφερόμενο πρόσωπο ή επιχείρηση, όσον αφορά το σχέδιο επένδυσης που έχει ανακοινωθεί, είναι ελλιπείς, ζητά όλες τις αναγκαίες πληροφορίες. Εφόσον το ενδιαφερόμενο πρόσωπο ή επιχείρηση απαντήσει στο αίτημα, η Επιτροπή ενημερώνει το ενδιαφερόμενο πρόσωπο ή την επιχείρηση ότι παρέλαβε την απάντηση.

2. Εφόσον το ενδιαφερόμενο πρόσωπο ή επιχείρηση δεν παράσχει τις ζητούμενες πληροφορίες εντός της προθεσμίας που έχει τάξει η Επιτροπή ή εφόσον παράσχει ελλιπείς πληροφορίες, η Επιτροπή αποστέλλει υπόμνηση με την οποία ορίζεται κατάλληλη πρόσθετη προθεσμία εντός της οποίας πρέπει να διαβιβασθούν οι πληροφορίες.

Άρθρο 3γ

1. Όταν κινεί τη διαδικασία λεπτομερούς εξέτασης, η Επιτροπή συνοψίζει τα σχετικά πραγματικά και νομικά περιστατικά και συμπεριλαμβάνει προκαταρκτική εκτίμηση του σχεδίου επένδυσης ως προς τους στόχους και τις διατάξεις της συνθήκης [ΕΚΑΕ] και σύμφωνα με τον κανονισμό [...] 2587/1999. Η Επιτροπή καλεί τα ενδιαφερόμενα πρόσωπα ή επιχειρήσεις να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους και να συζητήσουν περαιτέρω με την Επιτροπή εντός καθορισμένης περιόδου, η οποία κανονικά δεν υπερβαίνει τους δύο μήνες.

2. Τα ενδιαφερόμενα πρόσωπα ή επιχειρήσεις δεν θα πρέπει να εφαρμόζουν το σχέδιο επένδυσης πριν η Επιτροπή διατυπώσει σύσταση σχετικά με το σχέδιο ή πριν θεωρηθεί ότι το σχέδιο είναι σύμφωνο προς τους στόχους και τις διατάξεις της Συνθήκης [ΕΚΑΕ], όπως προβλέπεται στο άρθρο 3α, παράγραφος 5.

Άρθρο 3δ

1. Εφόσον η Επιτροπή διαπιστώσει, ύστερα από συζητήσεις ή/και ύστερα από τροποποίηση του σχεδίου επένδυσης από το ενδιαφερόμενο πρόσωπο ή επιχείρηση, ότι το σχέδιο επένδυσης είναι σύμφωνο προς τους στόχους και τις διατάξεις της Συνθήκης [ΕΚΑΕ], διατυπώνει τις απόψεις της σε σύσταση την οποία κοινοποιεί στα ενδιαφερόμενα πρόσωπα, επιχειρήσεις και κράτη μέλη.

2. Εφόσον η Επιτροπή διαπιστώσει, ύστερα από συζητήσεις ή/και ύστερα από τροποποίηση του σχεδίου επένδυσης από το ενδιαφερόμενο πρόσωπο ή επιχείρηση, ότι το σχέδιο επένδυσης που έχει ανακοινωθεί δεν είναι σύμφωνο προς τους στόχους και τις διατάξεις της Συνθήκης Ευρατόμ, διατυπώνει τις απόψεις της σε σύσταση την οποία κοινοποιεί στα ενδιαφερόμενα πρόσωπα, επιχειρήσεις και κράτη μέλη.

3. Οι απόψεις σύμφωνα με τις παραγράφους 1 και 2 διατυπώνονται μόλις αρθούν οι αμφιβολίες που αναφέρονται στο άρθρο 3α, παράγραφος 3. Η Επιτροπή καταβάλλει κάθε προσπάθεια, στο μέτρο του δυνατού, ώστε να εκδώσει σύσταση εντός περιόδου έξι μηνών από τη δρομολόγηση της διαδικασίας λεπτομερούς εξέτασης.

4. Εφόσον εκπνεύσει η προθεσμία που αναφέρεται στην παράγραφο 3, και κατόπιν σχετικού αιτήματος του ενδιαφερόμενου προσώπου ή επιχείρησης, η Επιτροπή διατυπώνει, εντός δύο μηνών, τη σύστασή της με βάση τις πληροφορίες που διαθέτει.

Άρθρο 3ε

Αφού διατυπώσει τη σύστασή της για το συγκεκριμένο σχέδιο επένδυσης, η Επιτροπή παρακολουθεί και, εφόσον κρίνεται σκόπιμο, συζητά με τα πρόσωπα ή τις επιχειρήσεις για τα συγκεκριμένα μέτρα που έλαβαν ή προτίθενται να λάβουν σύμφωνα με τη σύσταση της Επιτροπής.»

- ¹⁰ Το άρθρο 1, παράγραφος 4, του προσβαλλόμενου κανονισμού προσέθεσε στον κανονισμό 1209/2000 τα άρθρα 4α και 4β, που ορίζουν τα εξής:

«Άρθρο 4α

Η Επιτροπή διαβιβάζει στο ενδιαφερόμενο πρόσωπο ή επιχείρηση που έχει ανακοινώσει το σχέδιο επενδύσεων τυχόν παρατηρήσεις ή απόψεις τρίτων μερών σχετικά με το σχέδιο επενδύσεων οι οποίες θα επηρεάσουν την άποψη της Επιτροπής.

Άρθρο 4β

1. Η Επιτροπή, με τη συναίνεση των ενδιαφερόμενων κρατών μελών, προσώπων και επιχειρήσεων, δημοσιεύει τα σχέδια επενδύσεων που της έχουν ανακοινωθεί, καθώς και τις συστάσεις που διατύπωσε σύμφωνα με τον παρόντα κανονισμό.

2. Η Επιτροπή δημοσιεύει ετήσια έκθεση σχετικά με την εφαρμογή των διαφόρων συστάσεων που έχει διατυπώσει, καθώς και των συγκεκριμένων μέτρων που έχουν ληφθεί από τα ενδιαφερόμενα πρόσωπα ή επιχειρήσεις για να συμμορφωθούν προς τις απόψεις της Επιτροπής.

Στην έκθεση τηρούνται, εφόσον χρειάζεται, οι κανόνες περί επαγγελματικού απόρρητου, εάν τελικά δεν δοθεί η συναίνεση που αναφέρεται στο άρθρο 44 της Συνθήκης [ΕΚΑΕ].»

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

- 11 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 24 Οκτωβρίου 2003, η Γαλλική Δημοκρατία άσκησε την υπό κρίση προσφυγή. Με διάταξη της 8ης Ιουνίου 2004, το Δικαστήριο παρέπεμψε την υπόθεση στο Πρωτοδικείο.
- 12 Στις 2 Ιανουαρίου 2004, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας ζήτησε να της επιτραπεί να παρέμβει υπέρ της προσφεύγουσας. Με διάταξη της 24ης Μαρτίου 2004, ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου επέτρεψε την παρέμβαση αυτή. Στις 8 Ιουνίου 2004, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας υπέβαλε υπόμνημα παρεμβάσεως.
- 13 Στις 9 Ιουνίου 2004, το Βασίλειο του Βελγίου ζήτησε να του επιτραπεί να παρέμβει υπέρ της προσφεύγουσας. Με διάταξη της 8ης Νοεμβρίου 2004, ο πρόεδρος του πρώτου τμήματος του Πρωτοδικείου δέχθηκε την αίτηση αυτή και επέτρεψε στο Βασίλειο του Βελγίου να υποβάλει τις παρατηρήσεις του κατά τη προφορική διαδικασία, σύμφωνα με το άρθρο 116, παράγραφος 6, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου.

- 14 Στο πλαίσιο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας, το Πρωτοδικείο κάλεσε την Επιτροπή να προσκομίσει ορισμένα έγγραφα και να απαντήσει σε ορισμένες ερωτήσεις. Η Επιτροπή συμμορφώθηκε προς τα αιτήματα αυτά.
- 15 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (πρώτο πενταμελές τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία.
- 16 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 16ης Μαΐου 2007.
- 17 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:
- να ακυρώσει τον προσβαλλόμενο κανονισμό,
 - α καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.
- 18 Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, παρεμβαίνουσα υπέρ της προσφεύγουσας, ζητεί από το Πρωτοδικείο:
- να ακυρώσει τον προσβαλλόμενο κανονισμό,

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

19 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή ακυρώσεως ως αβάσιμη,

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Επί της ουσίας

20 Προς στήριξη της προσφυγής της, η προσφεύγουσα προβάλλει έξι λόγους ακυρώσεως, αντλούμενους από αναρμοδιότητα της Επιτροπής να εκδώσει τον προσβαλλόμενο κανονισμό, από παράβαση των άρθρων 42 ΕΑ έως 44 ΕΑ και του άρθρου 194, παράγραφος 1, ΕΑ και, τέλος, από παραβίαση της αρχής της ασφάλειας δικαίου.

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, αντλούμενου από αναρμοδιότητα της Επιτροπής να εκδώσει τον προσβαλλόμενο κανονισμό

Επιχειρήματα των διαδίκων

21 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι ούτε τα άρθρα 41 ΕΑ έως 44 ΕΑ ούτε ο κανονισμός 2587/1999 συνιστούν νομική βάση επιτρέπουσα στην Επιτροπή να εκδώσει τον προσβαλλόμενο κανονισμό, δεδομένου ότι ούτε της απονέμουν εκτελεστική εξουσία ούτε εξουσιοδότηση να εκδίδει κανονισμούς. Δυνάμει της αρχής της κατανομής

αρμοδιοτήτων, η Επιτροπή μπορούσε να εκδώσει τον προσβαλλόμενο κανονισμό μόνον εφόσον η αρμοδιότητα αυτή είχε ρητώς προβλεφθεί.

- 22 Το γεγονός ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν είναι ο πρώτος κανονισμός που εξέδωσε η Επιτροπή για να προσδιορίσει τη διαδικασία κατά την οποία πρέπει να γίνονται οι ανακοινώσεις του άρθρου 41 ΕΑ δεν ασκεί επιρροή, δεδομένου ότι από τη νομολογία προκύπτει ότι η έκδοση κανονισμών ως απλή πρακτική δεν μπορεί να υπερισχύει των κανόνων της Συνθήκης (απόφαση του Δικαστηρίου της 9ης Αυγούστου 1994, C-327/91, Γαλλία κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. I-3641).
- 23 Επιπλέον, η προσφεύγουσα, μολονότι δεν αμφισβητεί ότι η Επιτροπή έχει εξουσία αυτοοργανώσεως δυνάμει του άρθρου 131, δεύτερο εδάφιο, ΕΑ, ισχυρίζεται ότι η έκδοση κανονισμού βαίνει πέραν της εξουσίας αυτής αυτοοργανώσεως, διότι, δεδομένου ότι ο κανονισμός έχει γενική και δεσμευτική ισχύ ως προς όλα τα μέρη του, δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί ως κείμενο που διέπει την εσωτερική ζωή ενός κοινοτικού οργάνου. Η αρχή της διοικητικής αυτοτέλει επιτρέπει στην Επιτροπή να υιοθετεί εγκύκλιες οδηγίες ή εκτελεστικές διατάξεις απευθυνόμενες προς τους υπαλλήλους της, προκειμένου να ρυθμίζει την εσωτερική διοικητική λειτουργία του θεσμικού οργάνου, αλλά όχι να απευθύνεται σε πρόσωπα και επιχειρήσεις εκτός του διοικητικού μηχανισμού, πράγμα το οποίο πράττει ωστόσο με τον προσβαλλόμενο κανονισμό.
- 24 Η προσφεύγουσα αμφισβητεί επίσης το επιχείρημα της Επιτροπής ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν αποτελεί κανονισμό όπως ο προβλεπόμενος από το άρθρο 161 ΕΑ, αλλά κανονισμό *sui generis*, καθόσον επιβάλλει υποχρεώσεις μόνο στην Επιτροπή και όχι στους τρίτους προς το όργανο αυτό, διότι μια τέτοια κατηγορία κανονισμού, διαφορετική από αυτή των κανονισμών του άρθρου 161 ΕΑ, ουδόλως προβλέπεται στη Συνθήκη ΕΚΑΕ. Εν πάση περιπτώσει, η προσφεύγουσα φρονεί ότι οι τελικές διατάξεις του προσβαλλόμενου κανονισμού, αναφέροντας ρητώς ότι αυτός είναι δεσμευτικός ως προς όλα τα μέρη του και ισχύει άμεσα σε κάθε κράτος μέλος, περιγράφουν τα καθαυτό χαρακτηριστικά του κανονισμού όπως ορίζει το άρθρο 161 ΕΑ.

- 25 Τέλος, πρέπει να απορριφθεί το επιχείρημα της Επιτροπής ότι μόνον ένα νομικώς δεσμευτικό νομοθέτημα, όπως ο κανονισμός, μπορεί να επιφέρει την ασφάλεια δικαίου και τη διαφάνεια που είναι αναγκαίες για τους τρίτους ως προς την τήρηση των διαδικαστικών υποχρεώσεων που η ίδια επιβάλλει στον εαυτό της. Πράγματι, αν η Επιτροπή έκρινε ότι ένας τέτοιος κανονισμός ήταν αναγκαίος, όφειλε να υποβάλει σχετική πρόταση στο Συμβούλιο, διότι, ακόμη και αν δεν υπήρχε ειδική νομική βάση στη Συνθήκη ΕΚΑΕ, η χρησιμοποίηση του άρθρου 203 ΕΑ παρέμενε δυνατή. Επιπλέον, η υιοθέτηση κατευθυντηρίων γραμμών θα αρκούσε προκειμένου να επιτρέψει στην Επιτροπή να επιτύχει αυτόν τον σκοπό της ασφάλειας δικαίου, δεδομένου ότι αυτή δεν θα μπορούσε, κατά τη νομολογία, να αποστεί των κανόνων με τους οποίους έχει αυτοδεσμευθεί.
- 26 Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας και το Βασίλειο του Βελγίου υποστηρίζουν την επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας και η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας παρατηρεί επιπλέον, αφενός, ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός αντιβαίνει στην αρχή κατά την οποία την ευθύνη για την ασφάλεια των πυρηνικών εγκαταστάσεων φέρουν τα κράτη μέλη και, αφετέρου, ότι η αρμοδιότητα της Επιτροπής για την έκδοση του προσβαλλομένου κανονισμού δεν μπορεί να βασίζεται στην αρχή της διοικητικής αυτοτελείας, η οποία δεν επιτρέπει στην Επιτροπή να θεσπίζει εκτελεστικές διατάξεις απευθυνόμενες σε πρόσωπα και επιχειρήσεις εκτός του διοικητικού της μηχανισμού.
- 27 Η Επιτροπή απαντά ότι ενήργησε εντός του πλαισίου των αποστολών που της έχουν ανατεθεί και των αρμοδιοτήτων που της έχει απονείμει η Συνθήκη ΕΚΑΕ. Συγκεκριμένα, τα άρθρα 41 ΕΑ έως 44 ΕΑ περιέχουν διαδικαστικούς κανόνες που σκοπούν στη διασφάλιση της ανακοινώσεως, της εξετάσεως και της συζητήσεως των σχεδίων επενδύσεων και έτσι παρέχουν αρμοδιότητα στην Επιτροπή να συνδιαλέγεται άμεσα τις επιχειρήσεις. Κατά την Επιτροπή, μολονότι η Συνθήκη ΕΚΑΕ δεν περιγράφει λεπτομερώς τις ακριβείς διαδικασίες που πρέπει να ακολουθούνται, της αφήνει ωστόσο το αναγκαίο περιθώριο αναλήψεως πρωτοβουλιών στον τομέα αυτόν. Κατά συνέπεια, εκδίδοντας τον προσβαλλόμενο κανονισμό, η Επιτροπή δεν υπερέβη την αρμοδιότητα που της απονέμει η Συνθήκη ΕΚΑΕ. Στο καθήκον της αυτοοργάνωσης εμπίπτει η λήψη των μέτρων οργάνωσης της διαδικασίας εξετάσεως των σχεδίων επενδύσεων τα οποία προβλέπει ο προσβαλλόμενος κανονισμός. Η χρησιμοποίησής μορφή του κανονισμού επιτρέπει, παρέχοντας αυξημένη νομική ισχύ στις υποχρεώσεις που επιβάλλει η Επιτροπή στον εαυτό της, τη διασφάλιση υψηλού βαθμού ασφάλειας δικαίου για τους τρίτους.

- 28 Εξάλλου, δεδομένου ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός επιβάλλει υποχρεώσεις μόνο στην Επιτροπή και όχι σε τρίτους, δεν αποτελεί κανονισμό υπό την έννοια του άρθρου 161 ΕΑ, αλλά κανονισμό *sui generis*. Συγκεκριμένα, σύμφωνα με την απόφαση του Δικαστηρίου της 13ης Δεκεμβρίου 1989, C-322/88, Grimaldi (Συλλογή 1989, σ. 4407), τη φύση του προσβαλλόμενου κανονισμού δεν προσδιορίζει ο τίτλος ή η μορφή του, αλλά το περιεχόμενο των διατάξεών του. Ο προσβαλλόμενος κανονισμός, μολονότι έχει τη μορφή κανονισμού για να ενισχύσει τις υποχρεώσεις που επιβάλλει στον εαυτό της η Επιτροπή, καθορίζοντας τις διαδικασίες που καθιστούν δυνατή την αποτελεσματικότερη εφαρμογή των άρθρων 41 ΕΑ έως 44 ΕΑ και του κανονισμού 2587/1999, δεν επιβάλλει υποχρεώσεις στους τρίτους και, συνεπώς, δεν αποτελεί κανονισμό υπό την έννοια του άρθρου 161 ΕΑ. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή φρονεί ότι το γεγονός ότι οι διατάξεις που παρατίθενται ως νομικές βάσεις του προσβαλλόμενου κανονισμού δεν προβλέπουν την εκ μέρους της έκδοση κανονισμών, υπό την έννοια του άρθρου 161 ΕΑ, δεν ασκεί επιρροή όσον αφορά την αρμοδιότητά της να εκδώσει τον προσβαλλόμενο κανονισμό.
- 29 Επιπλέον, η επιλογή της μορφής του κανονισμού για τη θέσπιση των διατάξεων που περιέχει ο επίμαχος κανονισμός επιβάλλεται προκειμένου να τηρηθεί ο παραλληλισμός των μορφών, δεδομένου ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός τροποποιεί έναν προηγούμενο κανονισμό, τον κανονισμό 1209/2000.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 30 Κατ' αρχάς, υπενθυμίζεται ότι, δυνάμει του άρθρου 146 ΕΑ, ο κοινοτικός δικαστής ελέγχει τη νομιμότητα των πράξεων του Συμβουλίου και της Επιτροπής, εκτός των συστάσεων και γνωμών. Το άρθρο αυτό είναι παρόμοιο με το άρθρο 230 ΕΚ και πρέπει να ερμηνεύεται κατά τρόπο ανάλογο (προτάσεις του γενικού εισαγγελέα F. G. Jacobs στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση του Δικαστηρίου της 10ης Δεκεμβρίου 2002, C-29/99, Επιτροπή κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2002, σ. I-11221, I-11225· βλ., επίσης, υπό την έννοια αυτή, διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 22ας Δεκεμβρίου 1995, T-219/95 R, Danielsson κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-3051, σκέψεις 61 έως 76, και, κατ' αναλογία, απόφαση του Πρωτοδικείου της 25ης Φεβρουαρίου 1997, T-149/94 και T-181/94, Kernkraftwerke Lippe-Ems

κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. ΙΙ-161, σκέψεις 46 και 47). Συνεπώς, όσον αφορά τον έλεγχο της νομιμότητας ενός κανονισμού στο πλαίσιο της Συνθήκης ΕΚΑΕ, πρέπει να εφαρμόζεται η νομολογία που έχει αναπτυχθεί στο πλαίσιο της Συνθήκης ΕΚ, εκτός αν δεν υπάρχουν στον τομέα αυτόν ειδικές διατάξεις ή διατάξεις των οποίων η οικονομία αποδεικνύεται διαφορετική σε σχέση με τη γενική οικονομία και το πνεύμα της Συνθήκης ΕΚ.

- 31 Δυνάμει του άρθρου 3 ΕΑ, σύμφωνα με την αρχή της κατανομής των αρμοδιοτήτων, κάθε όργανο ενεργεί εντός των ορίων των εξουσιών που του απονέμονται από τη Συνθήκη ΕΚΑΕ. Πράγματι, η αρχή της ασφάλειας δικαίου επιβάλλει όπως η δεσμευτικότητα κάθε πράξεως που προορίζεται να παραγάγει έννομα αποτελέσματα να απορρέει από διάταξη του κοινοτικού δικαίου, η οποία πρέπει να αναφέρεται ρητά ως νομική της βάση και η οποία προβλέπει τη μορφή την οποία πρέπει να περιβληθεί η πράξη αυτή (βλ., όσον αφορά το πεδίο εφαρμογής της Συνθήκης ΕΚ, την απόφαση του Δικαστηρίου της 16ης Ιουνίου 1993, C-325/91, Γαλλία κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. Ι-3283, σκέψη 26). Ο καθορισμός των προϋποθέσεων υπό τις οποίες είναι δυνατή η θέσπιση μιας πράξεως απαιτεί να ληφθούν δεόντως υπόψη η κατανομή αρμοδιοτήτων και η ισορροπία που καθιερώνει η Συνθήκη (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση του Δικαστηρίου της 23ης Μαρτίου 2004, C-233/02, Γαλλία κατά Επιτροπής, Συλλογή 2004, σ. Ι-2759, σκέψη 40).
- 32 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, ούτε από τα άρθρα 41 ΕΑ έως 44 ΕΑ ούτε από τον κανονισμό 2587/1999, που αποτελούν τις νομικές βάσεις στις οποίες αναφέρεται ο προσβαλλόμενος κανονισμός, διέθετε η Επιτροπή ρητή αρμοδιότητα εκδόσεως τέτοιου κανονισμού.
- 33 Συγκεκριμένα, τα άρθρα 41 ΕΑ έως 44 ΕΑ δεν προβλέπουν αρμοδιότητα της Επιτροπής να εκδίδει κανονισμούς σχετικούς με τη διαδικασία εξετάσεως των σχεδίων επενδύσεων. Ομοίως, ο κανονισμός 2587/1999, χαρακτηριζόμενος από την Επιτροπή ως «βασικός κανονισμός» του προσβαλλόμενου κανονισμού, δεν περιέχει καμία διάταξη εξουσιοδοτούσα ρητώς την Επιτροπή να εκδίδει κανονισμούς προς εκτέλεσή του. Εξάλλου, η Επιτροπή δεν αμφισβητεί ότι καμία από τις νομικές βάσεις τις οποίες αναφέρει ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν την εξουσιοδοτεί ρητώς να εκδώσει τον κανονισμό αυτόν.

34 Όπως ορθώς υπογραμμίζει η προσφεύγουσα, ελλείψει ειδικής διατάξεως εξουσιοδοτούσας την Επιτροπή να εκδώσει κανονισμό, αυτή όφειλε, αν η έκδοση της πράξεως αυτής απέβαινε αναγκαία, να ακολουθήσει τη διαδικασία του άρθρου 203 ΕΑ, δηλαδή να υποβάλει πρόταση στο Συμβούλιο, το οποίο θα μπορούσε να εκδώσει τέτοιο κανονισμό ομοφώνως, κατόπιν διαβουλεύσεως με το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο.

35 Η Επιτροπή, ισχυριζόμενη ότι δεν υπερέβη τις αρμοδιότητες που της απονέμουν τα άρθρα 41 ΕΑ έως 44 ΕΑ εκδίδοντας τον προσβαλλόμενο κανονισμό, υποστηρίζει ότι τα άρθρα 41 ΕΑ έως 44 ΕΑ της παρέχουν στην πραγματικότητα αρμοδιότητα για τη θέσπιση των επιμέτρων. Συναφώς, άπαξ δεν προκύπτει από καμία από τις νομικές βάσεις τις οποίες αναφέρει ο προσβαλλόμενος κανονισμός ότι η Επιτροπή είχε ρητή εξουσιοδότηση για την έκδοση του κανονισμού αυτού, πρέπει να εξετασθεί αν η Επιτροπή είχε σιωπηρή αρμοδιότητα εκδόσεως του κανονισμού αυτού και, συνεπώς, αν αυτός ήταν όντως αναγκαίος για να προσδώσει πρακτική αποτελεσματικότητα στα άρθρα 41 ΕΑ έως 44 ΕΑ και στον κανονισμό 2587/1999.

36 Πράγματι, το Δικαστήριο έχει δεχθεί ότι εξουσίες μη προβλεπόμενες ρητώς από τις Συνθήκες μπορούν να χρησιμοποιηθούν αν είναι αναγκαίες για την επίτευξη των στόχων που αυτές θέτουν (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση του Δικαστηρίου της 31ης Μαρτίου 1971, 22/70, Επιτροπή κατά Συμβουλίου, Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 729, σκέψη 28). Οσάκις ένα άρθρο της Συνθήκης ΕΚΑΕ αναθέτει στην Επιτροπή ειδική και συγκεκριμένη αποστολή, πρέπει να γίνεται δεκτό ότι αυτομάτως της παρέχει σιωπηρώς όλες τις εξουσίες που χρειάζεται για να φέρει σε πέρας την αποστολή της αυτή, ειδάλλως η διάταξη της Συνθήκης θα έχανε την πρακτική αποτελεσματικότητά της (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση του Δικαστηρίου της 9ης Ιουλίου 1987, 281/85, 283/85 έως 285/85 και 287/85, Γερμανία κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 3203, σκέψη 28). Συνεπώς, αναγνωρίζεται ότι οι κανόνες που θεσπίζει μια Συνθήκη συνεπάγονται τη δυνατότητα υιοθετήσεως ρυθμίσεων, χωρίς τις οποίες οι κανόνες αυτοί δεν μπορούν να εφαρμοσθούν κατά τρόπο αποτελεσματικό ή εύλογο. Επομένως, οι διατάξεις της Συνθήκης ΕΚΑΕ που αφορούν τις κανονιστικές εξουσίες των θεσμικών οργάνων πρέπει να ερμηνεύονται υπό το πρίσμα της γενικής οικονομίας της Συνθήκης αυτής (βλ., όσον αφορά το πεδίο εφαρμογής της Συνθήκης ΕΚΑΧ, απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Ιουλίου 1960, 25/59, Κάτω Χώρες κατά Ανωτάτης Αρχής, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 501, 505-507).

- 37 Ωστόσο, η ύπαρξη σιωπηρής κανονιστικής εξουσίας, η οποία αποτελεί παρέκκλιση από την αρχή του άρθρου 3, παράγραφος 1, ΕΑ περί κατανομής των αρμοδιοτήτων, πρέπει να εκτιμάται αυστηρά. Μόνον εξαιρετικώς αναγνωρίζει η νομολογία τέτοιες σιωπηρές εξουσίες και, προκειμένου να τις αναγνωρίσει, αυτές πρέπει να είναι αναγκαίες για τη διασφάλιση της πρακτικής αποτελεσματικότητας των διατάξεων της Συνθήκης ή του οικείου βασικού κανονισμού (βλ., υπό την έννοια αυτή, αποφάσεις Επιτροπή κατά Συμβουλίου, προπαρατεθείσα, σκέψη 28, Γερμανία κ.λπ. κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα, σκέψη 28, και απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Οκτωβρίου 1995, C-478/93, Συλλογή 1995, σ. I-3081, σκέψη 32).
- 38 Αυτή η προϋπόθεση περί αναγκαιότητας πρέπει να πληρούται όχι μόνον όσον αφορά τις ουσιαστικές διατάξεις του κανονισμού, αλλά και όσον αφορά τη μορφή του και τον δεσμευτικό χαρακτήρα του.
- 39 Προκειμένου να μπορεί να θεωρηθεί ότι η Επιτροπή είχε σιωπηρή εξουσιοδότηση να εκδώσει τον προσβαλλόμενο κανονισμό, πρέπει όχι μόνον η προσήκουσα εφαρμογή των άρθρων 41 ΕΑ έως 44 ΕΑ και του κανονισμού 2587/1999 να καθιστά αναγκαία την εκ μέρους της Επιτροπής θέσπιση μέτρων τα οποία να οργανώνουν τις λεπτομέρειες της διαδικασίας εξετάσεως των σχεδίων επενδύσεων που της ανακοινώνονται, όπως τα προβλεπόμενα από τον προσβαλλόμενο κανονισμό, αλλά και να καθιστά αναγκαία τη θέσπιση των μέτρων αυτών υπό την μορφή κανονισμού, υποχρεωτικού ως προς όλα τα στοιχεία του και άμεσα εφαρμοστέου εντός κάθε κράτους μέλους.
- 40 Τα επιχειρήματα που προέβαλε η Επιτροπή ως προς την ανάγκη λήψεως των θεσπισθέντων μέτρων, τόσο ως προς την ουσία τους όσο και ως προς τη μορφή τους, δεν είναι πειστικά.
- 41 Πράγματι, όσον αφορά την ουσία τους, ο κανονισμός 2587/1999 περιορίζεται στον καθορισμό των σχεδίων επενδύσεων που πρέπει να ανακοινώνονται στην Επιτροπή κατά το άρθρο 41 ΕΑ και ουδόλως αφορά τη μεταγενέστερη διαδικασία διαλόγου με την Επιτροπή επί των σχεδίων αυτών. Συνεπώς, δεν παρέχει στην Επιτροπή

σιωπηρή αρμοδιότητα εκδόσεως του προσβαλλόμενου κανονισμού. Ομοίως, οι διατάξεις του προσβαλλόμενου κανονισμού δεν μπορούν να θεωρηθούν αναγκαίες για την πρακτική αποτελεσματικότητα των άρθρων 41 ΕΑ έως 44 ΕΑ. Βεβαίως η Επιτροπή πρέπει, όπως υποστηρίζει, να οργανώσει τη διαδικασία ανακοινώσεως, εξετάσεως και συζητήσεως των σχεδίων επενδύσεων των άρθρων 41 ΕΑ έως 44 ΕΑ. Ωστόσο, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι δεν ήταν αναγκαίο για την πρακτική αποτελεσματικότητα των άρθρων αυτών της Συνθήκης ΕΚΑΕ να απονεμηθεί στην Επιτροπή η εξουσία να συνιστά την αναστολή εφαρμογής των σχεδίων επενδύσεων μέχρι να τελειώσει την εξέτασή τους, όπως προβλέπει το άρθρο 3γ, παράγραφος 2, του κανονισμού 1209/2000, το οποίο προστέθηκε με τον προσβαλλόμενο κανονισμό, ενώ η Συνθήκη ΕΚΑΕ ουδόλως προέβλεψε την αναστολή αυτή. Ομοίως, το γεγονός ότι η Επιτροπή επιβάλλει στον εαυτό της να προβεί, σύμφωνα με το άρθρο 4γ του κανονισμού 1209/200, όπως προέβλεψε ο προσβαλλόμενος κανονισμός, στη δημοσίευση των σχεδίων επενδύσεων που της ανακοινώνονται δεν μπορεί να θεωρηθεί αναγκαίο για την προσήκουσα εφαρμογή του άρθρου 44 ΕΑ, το οποίο ήδη προβλέπει τέτοια δυνατότητα δημοσιεύσεως, χωρίς η δημοσίευση αυτή να είναι υποχρεωτική.

42 Επιπλέον και προπάντων, πρέπει να θεωρηθεί ότι η θέσπιση διατάξεων που προβλέπουν τις λεπτομέρειες της διαδικασίας της εκ μέρους της Επιτροπής εξετάσεως των σχεδίων επενδύσεων, όπως οι διατάξεις του προσβαλλόμενου κανονισμού, δεν καθιστούν αναγκαίο να χρησιμοποιηθεί η μορφή του κανονισμού. Πράγματι, απλά εσωτερικά οργανωτικά μέτρα θα αρκούσαν για την επίτευξη των σκοπών που επιδίωκε να επιτύχει η Επιτροπή, κατά τα λεγόμενά της. Επομένως, το επιχείρημα της Επιτροπής ότι η μορφή του κανονισμού καθιστά δυνατή τη διασφάλιση μεγαλύτερης διαφάνειας και μεγαλύτερης ασφάλειας δικαίου για τους τρίτους, ως προς την τήρηση των κανόνων που επιβάλλει στον εαυτό της πρέπει να απορριφθεί. Πράγματι, όπως δέχεται η Επιτροπή, αυτή υποχρεούται να συμμορφώνεται με τους κανόνες που επιβάλλει στον εαυτό της (απόφαση του Πρωτοδικείου της 9ης Ιουλίου 2003, T-224/00, Archer Daniels Midland και Archer Daniels Midland Ingredients κατά Επιτροπής, Συλλογή 2003, σ. II-2597, σκέψη 182). Έτσι, απλές κατευθυντήριες γραμμές ή μια απλή ανακοίνωση, της οποίας η τήρηση από το όργανο που την εξέδωσε μπορεί να ελέγχεται από τα κοινοτικά δικαστήρια, θα αρκούσαν για τη διασφάλιση της διαφάνειας και της ασφάλειας δικαίου που είναι αναγκαίες όσον αφορά την εκ μέρους της Επιτροπής τήρηση των υποχρεώσεων που είχε την πρόθεση να επιβάλει στον εαυτό της.

43 Ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν μπορεί να θεωρηθεί ως ένα είδος εσωτερικού κανονισμού ή κανονισμού *suī generis*, ο οποίος άπτεται μόνον της εσωτερικής

οργανώσεως των εργασιών της Επιτροπής. Οι πράξεις αυτές δεν μπορούν να παράγουν έννομα αποτελέσματα έναντι των τρίτων. Υπάγονται σ' αυτή την κατηγορία πράξεις της Επιτροπής οι οποίες είτε δεν παράγουν έννομα αποτελέσματα, είτε παράγουν έννομα αποτελέσματα μόνον εντός της Επιτροπής, όσον αφορά την οργάνωση των εργασιών της, και υπόκεινται σε διαδικασίες ελέγχου που ορίζει ο εσωτερικός κανονισμός της (βλ., υπό την έννοια αυτή, διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 15ης Ιανουαρίου 2001, Τ-236/00 R, Stauner κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 2001, σ. ΙΙ-15, σκέψη 43).

- 44 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, εν πάση περιπτώσει, ο προσβαλλόμενος κανονισμός θεσπίζει διατάξεις οι οποίες αφορούν όχι μόνον την αυτοοργάνωση της Επιτροπής, αλλά έχουν και αποτέλεσμα επί των τρίτων (βλ., μεταξύ άλλων, το άρθρο 3γ, παράγραφος 2, ή και το άρθρο 4β του κανονισμού 1209/2000, που θεσπίστηκαν με τον προσβαλλόμενο κανονισμό). Όπως αναγνωρίζει η Επιτροπή, οι διατάξεις αυτές δεν σκοπούν στη δημιουργία υποχρεώσεων για τους τρίτους. Εξάλλου, υποστηρίζοντας ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν αποτελεί κανονισμό υπό την έννοια του άρθρου 161 ΕΑ, αλλά κανονισμό *sui generis*, ο οποίος σκοπεί στη δημιουργία υποχρεώσεων μόνο για την ίδια, η Επιτροπή ομολογεί ότι η μορφή του κανονισμού κατά το άρθρο 161 ΕΑ δεν ήταν αναγκαία για τη θέσπιση των διατάξεων των προσβαλλόμενου κανονισμού. Επομένως, η θέσπιση των διατάξεων αυτών υπό μορφή κανονισμού δεν μπορεί να θεωρηθεί αναγκαία για την προσήκουσα εφαρμογή των άρθρων 41 ΕΑ έως 44 ΕΑ και του κανονισμού 2587/1999.
- 45 Τέλος, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι πρέπει να απορριφθεί το επιχείρημα της Επιτροπής ότι, δυνάμει της αρχής του παραλληλισμού των μορφών, επιβάλλεται να επιλεγεί η μορφή του κανονισμού για την τροποποίηση ενός υφισταμένου στον ίδιο τομέα κανονισμού. Συγκεκριμένα, κατά παγία νομολογία, μια απλή πρακτική δεν μπορεί να υπερισχύει των κανόνων της Συνθήκης και δεν μπορεί να τροποποιήσει την κατανομή αρμοδιοτήτων μεταξύ των θεσμικών οργάνων (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 23ης Φεβρουαρίου 1988, 68/86, Ηνωμένο Βασίλειο κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1988, σ. 855, σκέψη 24, και της 9ης Αυγούστου 1994, Γαλλία κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα, σκέψη 36).
- 46 Έτσι, δεν προκύπτει από το περιεχόμενο των προσβαλλομένων διατάξεων ότι η θέσπισή τους υπό μορφή κανονισμού, υπό την έννοια του άρθρου 161 ΕΑ, ήταν αναγκαία για τη διασφάλιση της προσήκουσας εφαρμογής των άρθρων 41 ΕΑ έως 44 ΕΑ και του κανονισμού 2587/1999.

- 47 Οι κανόνες που αφορούν την αρχή της κατανομής των αρμοδιοτήτων πρέπει να εφαρμόζονται αυστηρά (βλ, υπό την έννοια αυτή, απόφαση του Δικαστηρίου της 7ης Ιουλίου 1992, C-295/90, Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1992, σ. I-4193, σκέψεις 11 έως 20, και απόφαση της 9ης Αυγούστου 1994, Γαλλία κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα, σκέψεις 34 έως 42). Επιλέγοντας έναν κανονισμό, ενώ καμία διάταξη του κοινοτικού δικαίου δεν της παρείχε ρητώς την αρμοδιότητα αυτή, για τη θέσπιση μέτρων οργάνωσης της διαδικασίας εξετάσεως των πυρηνικών σχεδίων επενδύσεων, τα οποία δεν απαιτούν τη χρήση κανονιστικού κειμένου με δεσμευτική ισχύ ως προς όλα τα μέρη του και άμεσα εφαρμοστέου σε κάθε κράτος μέλος, η Επιτροπή παραβίασε τους κανόνες περί κατανομής αρμοδιοτήτων που απορρέουν από τη Συνθήκη ΕΚΑΕ, δημιουργώντας κίνδυνο συγχύσεως, επιβλαβούς για την ασφάλεια δικαίου, όσον αφορά τη νομική ισχύ της πράξεως αυτής ως προς τους τρίτους.
- 48 Επιπλέον, η αρχή της ασφάλειας δικαίου συνιστά θεμελιώδη αρχή του κοινοτικού δικαίου, απαιτούσα, μεταξύ άλλων, τη σαφήνεια και την ακρίβεια της κανονιστικής ρυθμίσεως, ώστε οι πολίτες να έχουν τη δυνατότητα να γνωρίζουν χωρίς αμφιβολία τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις τους και να λαμβάνουν τα ανάλογα μέτρα (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 9ης Ιουλίου 1981, 169/80, Gondrand Frères και Garancini, Συλλογή 1981, σ. 1931, και της 13ης Φεβρουαρίου 1996, C-143/93, Van Es Douane Agenten, Συλλογή 1996, σ. I-431, σκέψη 27).
- 49 Επομένως, εφόσον με έναν κανόνα δικαίου είναι συμφυής κάποιος βαθμός αβεβαιότητας ως προς την έννοια και την έκταση εφαρμογής του, πρέπει να εξετασθεί αν η επίμαχη νομική πράξη πάσχει ασάφεια παρεμποδίζουσα το προσφεύγον κράτος μέλος ή τους επενδυτές να διατυπώσουν με ικανή βεβαιότητα τυχόν επιφυλάξεις ως προς την έκταση εφαρμογής ή την έννοια της προσβαλλόμενης πράξεως (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση του Δικαστηρίου της 14ης Απριλίου 2005, C-110/03, Βέλγιο κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. I-2801, σκέψη 31).
- 50 Εν προκειμένω, ο κανονισμός ως μορφή νομοθετήματος, ενώ η Επιτροπή δηλώνει ότι δεν επιθυμεί να επιβάλλει υποχρεώσεις σε τρίτους, προκαλεί κάποια ασάφεια ως προς την έκταση εφαρμογής των επιμάχων διατάξεων. Η αρχή της ασφάλειας δικαίου προϋποθέτει ότι η έκταση εφαρμογής μιας κοινοτικής πράξεως μπορεί να εκτιμηθεί με ικανή βεβαιότητα και, όπως έχει κρίνει επανειλημμένως το Δικαστήριο,

η κοινοτική νομοθεσία πρέπει να είναι σαφής και οι ενδιαφερόμενοι να μπορούν να προβλέψουν την εφαρμογή της (απόφαση του Δικαστηρίου της 16ης Ιουνίου 1993, Γαλλία κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα, σκέψη 26). Εν προκειμένω, ο κανονισμός ως μορφή νομοθετήματος αφήνει να υποθεθεί ότι παράγονται δεσμευτικά αποτελέσματα για τους τρίτους και αντιβαίνει στην αρχή της ασφάλειας δικαίου το ότι οι επιχειρηματίες πρέπει να προβούν σε λεπτομερή ανάλυση της διατυπώσεως των επιμάχων διατάξεων για να μπορούν να προσδιορίσουν την πραγματική τους έκταση εφαρμογής.

- 51 Για κάθε κοινοτική πράξη πρέπει να τηρούνται όχι μόνον οι απαραίτητες διαδικασίες που προβλέπονται για την έκδοσή της, αλλά και οι ουσιώδεις τυπικές προϋποθέσεις, εφόσον η πράξη αυτή σκοπεί να παραγάγει έννομες συνέπειες (βλ., υπό την έννοια αυτή, προτάσεις του γενικού εισαγγελέα G. Tesauro στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση του Δικαστηρίου της 20ής Μαρτίου 1997, C-57/95, Γαλλία κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. I-1627, I-1629, σκέψεις 15 και 22).
- 52 Κατόπιν όλων των ανωτέρω, συνάγεται το συμπέρασμα ότι η Επιτροπή δεν είχε αρμοδιότητα, είτε ρητή είτε σιωπηρή, για να εκδώσει τον επίδικο κανονισμό.
- 53 Συνεπώς, πρέπει να γίνει δεκτός ο πρώτος λόγος ακυρώσεως, αντλούμενος από αναρμοδιότητα της Επιτροπής να εκδώσει τον προσβαλλόμενο κανονισμό.
- 54 Επομένως, χωρίς να είναι ανάγκη να εξετασθούν οι λοιποί λόγοι ακυρώσεως που προέβαλε η προσφεύγουσα, ο προσβαλλόμενος κανονισμός πρέπει να ακυρωθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 55 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η Επιτροπή ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το αίτημα της προσφεύγουσας.
- 56 Κατ' εφαρμογήν του άρθρου 87, παράγραφος 4, του Κανονισμού Διαδικασίας, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας και το Βασίλειο του Βελγίου, που παρέβησαν υπέρ της προσφεύγουσας, φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πρώτο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Ακυρώνει τον κανονισμό (Ευρατόμ) 1352/2003 της Επιτροπής, της 23ης Ιουλίου 2003, για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΚ) 1209/2000 περί προσδιορισμού των διαδικασιών για την πραγματοποίηση των ανακοινώσεων που προβλέπονται στο άρθρο 41 της Συνθήκης για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Ατομικής Ενέργειας.

- 2) Καταδικάζει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα της Γαλλικής Δημοκρατίας.
- 3) Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας και το Βασίλειο του Βελγίου φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους.

Cooke

García-Valdecasas

Labucka

Prek

Ciucă

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 17 Σεπτεμβρίου 2007.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος

E. Coulon

J. D. Cooke